

Tilfælde var af en mere blandet, mere ſammenſat Karakter. Der forelaa Spørgsmaal om Penſion til Korpſlæge Møller, ſom var afſtediget paa Grund af forſkjellige Miſligheder, og Folkethingsmand Clausager paaſtod da, paa en maatte noget ſkarp Maade, at han havde gjort ſig ſkyldig i at modtage Beſtiffelse og Egnende. Det er klart, at her forelaa en poſitiv Anledning til diſſe Udtalelſer, en Anledning af noget perſonlig, men væſentlig offentlig Karakter, men derimod endnu ikke af politiff Karakter; det var et blandet Spørgsmaal, og det maatte væſentligt bero paa et Støn, at Thinget da gik ind paa at bevilge Udleveringen, medens jeg efter Forholdets Natur dog vilde have anſet det for retteſt at negte den. Det tredje Tilfælde, det allerede nævnte, er Redaktør Billeſ Klage mod Oberſt Tſcherning, hvor Udlevering blev negtet med 64 Stemmer mod 28. Oberſt Tſcherning benyttede Finantslovens 1ſte Behandling — og vel at mærke, det var i Rigsdagens Folkething, medens derimod hans Udtalelſer angik et af det daværende Monarkis ſællesanliggender, de vedkom Udenrigsministeriet, hvorfor de i rent formel Henſeende ikke kunde fremſættes i Rigsdagen — til under et i og for ſig meget gjennemſigtigt Paafud at erklære om „Dagbladet“, at det gjorde ſig ſkyldig i politiffe Tændentſlogne. I den Debat, ſom paafulgte om, hvorvidt Udlevering ſkulde tilſtedes eller ikke, tog han efter Opfordring fra forſkjellige Sider, der ſynes at have ventet en Tilbagekaldelſe af Uttringerne, Ordet, ikke for at gjøre nogen Afbiſt eller nogenſomhelſt Undſkyldning, men for at erklære, at han anſaa det for en politiff Pligt at have ſagt det, han ſagde. Han ſtod ved ſine Ord og gjentaldte ikke en Tøddel. Han udtalte, at han ikke havde eller ønſkede at have noget perſonligt Mellemværende med „Dagbladet“; hans Uttringer vare fremførte i rent politiff Diemed og af rent politiffe Betragtninger. Udlevering blev derefter negtet. Jeg vil nu bede de Herrer om hermed at ſammenligne det Tilfælde, ſom her foreligger; der kan da ikke være Tvivl om, at det her er i langt høiere Grad rent politiffe Uttringer, fremkomne i et rent politiff Anliggende, end Tilfældet var med Oberſt Tſcherning. I Henhold til en Artikel, fremkommen i et af Landets Provindsblade, foretager Juſtitsministeren imod et af Rigsdagens Medlemmer en Underſøgelse om, hvorvidt han har gjort ſig ſkyldig i det efter Landets Lovgivning endog i høi Grad kriminelle Forhold, ſom han der var beſtyldt for. Det viſer ſig, at denne Beſtyldning har været fuldſtændig løſ og fuldſtændig falſk, og i Sammenhæng med

en Paatale af Juſtitsministerens Fremfærd udtaler da Folkethingsmanden for Kjøbenhavns Amts 5te Valokreds en ſtærk Miſbilligelse af den Rolle, ſom det paa gjældende Blad ved denne Leilighed har ſpillet. Alſaa, mine Herrer, det dreier ſig om, hvorvidt Landets Juſtitsminister ſkal kunne tage Enhver af os her eller i det andet Thing for, betragte os ſom Forbrydere og foranledige nærgaaende Underſøgelſer om vor Opførelſe paa Grundlag af en løſ og falſk Beſtyldning i et hvilketſomhelſt Blad. Hvis dette ikke er et Spørgsmaal af ſtørſte politiffe Betydning, af ſtørſte Betydning for Rigsdagens Medlemmers Stilling og for hele Rigsdagens Stilling og Anſeelse, veed jeg ikke, hvor ntan ſtal finde jaadanne Spørgsmaal. Og det er da ved en ſaadan Leilighed berettiget, ja nødvendigt at fremdrage, at hvad Juſtitsministeren har tilſtadt ſig, er ſket iſølge en løſ og uvederhæftig Inſinuation i et Blad, der, det være med Rette eller Urette — derom veed jeg ligeſaa lidt Beſked ſom det ærede Medlem fra Frederiksværk (H. C. Holch) — anſes for et af Regjeringen eller Regjeringens nærmefte Venner underſtøttet, betalt, holdt Blad (Afbrydelse); ja, det er muligt, at det ikke forholder ſig ſaaledes, jeg ſiger kun, at det almindelig troſ at være Tilfældet. Alſaa, jeg indſer ikke Andet, end at den vedkommende Folkethingsmand her har bevæget ſig indenfor den Grændſe, hvor der fornuſtigviſ ingenſinde bør være Tale om at tilſtede privat Spøgsmaal. Jeg gjentager imidlertid, at jeg derved ikke i mindſte Maade hverken anerkjender eller miſbilliger ſelve de Udtryk, ſom han i denne Anledning har brugt. De kunne have været for kraftige, de kunne have været uheldige og beklagelige eller ikke, det er ikke for mig det Afgjørende. Ligeſaa lidt udtaler jeg Nogetſomhelſt mod den Opfattelſe, ſom min ærede Sidemand (Dahl) fremsatte, at han for ſit Vedkommende ingenſinde i et ſaadant Tilfælde vilde dække ſig bag Grundlovens § 57. Det kan være maatte et perſonlig korrekt og rigtigt Standpunkt at indtage, men det bør ikke paa Thingets Afgjørelſe ſom ſaadan udøve nogen Indflydelse. Og det maa jo vel erindres, at det ikke ſtaar i dette Things Magt mod et Medlems perſonlige Tøleſſe og Duſter at dække ham bag Grundlovens § 57. Det ſtaar ikke i dette Things Magt at forhindre, at han lader ſig ſagſøge. Det ſtaar det vedkommende Medlem frit for udenfor denne Sal at gjentage ſine Uttringer, hvis han for ſin Perſon finder, at der er Grund dertil. Men Betragtninger over, hvad hver Enkelſt for ſin Perſon i paaſommende Tilfælde vilde gjøre, bør ikke være afgjørende for Thingets Beſlutning. Vi kunne ikke tage